

SERRA
Opera
v.1

BX890
.S3
1770
v.1
c.1

1080045269

R. P.

JACOBI HYACINTHI

S E R R Y

OPERA OMNIA.

R. P. JACOBI HYACINTHI
S E R R Y

Ord. Præd. Doct. Sorb. & in Patavino Lyceo
S. Theol. Profefs. Prim.

OPERA OMNIA:

Quorum nonnulla adhuc inedita, plura secundis curis ab
ipsomet aucta & illustrata

IN SEX TOMOS TRIBUTA.

PRÆTER PRÆFATIONEM, ET VITAM AUCTORIS
ACCEDUNT

Cl. Virorum in ejusdem opera Animadversiones.

TOMUS PRIMUS.

EA CONTINENS QUE SEQUENS
PAGINA INDICAT.

LUGDUNI MDCCLXX.
SUPERIORIBUS ANNUENTIBUS.

PROSTANT VENALES VENETIIS
APUD SIMONEM OCCHI
IN VIA MERCATORIA SUB SIGNO ITALIE.

50595

v

P R Æ F A T I O .

CUM ea sit humanæ naturæ conditio, ut cuique, ineluctabili Divini Numinis lege, ex hac vita tardius velocius sit emigrandum, ne iis quidem exceptis doctissimis viris, quorum vita immortalis ævo esset dignissima; in id saltem totis viribus aditendum est, ne una cum eis communi fato sublatis ea quoque intereant, quæ ab ipsis in litterarum decus & commodum magnis laboribus, diuturnisque Vigilis elucubrata sunt. Quod tamen ut facile eveniat, periculum erit, nisi ingeniosi eorum scetus in lucem typorum ope non solum predeant, sed etiam a dispersione (cui subsunt volumina seorsim edita, variaz præsertim molis) unica collatione vindicentur. Sane æquis rerum existimatoribus, nedum querelarum, verum & justæ indignationis argumentum obijceretur, si lucubrationibus clarissimi viri Fr. Jacobi Hyacinthi Serry Ordinis Prædicatorum, Doctoris Sorbonici, & in Patavina Academia per annos ferme quadraginta primarii Theologiæ Professoris, hoc fortasse contingeret. Plurimis, ut nemo non novit, variaz molis voluminibus, libellis, opusculis solida doctrina, omnigenaque eruditione referatis, mira perspicuitate, & eleganti stilo exaratis litterarum Rempublicam ditavit vir otii plane impatiens, qui nec ingravescente aut effata jam ætate lectioni, aut scriptioni umquam pepercit. Nonnulla vero ex iis, quantumvis pluries prælo commissa, tanta tamen aviditate vice qualibet distrahere studiosi homines properarunt, ut brevi iterum rareficerent, frustra que deinde eorum exemplaria quacunque adhibita diligentia, & quovis vel magno pretio proposito perquirentur. Extant præterea opuscula quædam typis quidem ab ipso parata, at nondum tradita; existant & alia publici juris jam facta, quæ subsecutis temporibus copiosis additamentis, explicationibus, vindiciis, dum adhuc inter vivos ageret ipse locupletaverat. Postremo occurrunt typographorum vitio, seu amanuensium oscitantia menda plura, quæ diligentioris hominis spongiam expectant. Hæc & alia forsitan incommoda per novam, eamque integram, completamque Scripturam operum editionem nitori suo restitui posse confidimus, eoque consilio hæc in nos provinciam suscepimus.

Curis igitur nostris habeatis, humanissime Lector, novam, plenam, ampliorem, ac præcedentibus (ablit injuria verbo) accuratamque præstantiorem clarissimi Auctoris operum collectionem. Omnia quæ distinctis voluminibus, aut exiguis etiam libellis sparsim evulgata fuerunt, invicem copulate, & præclare ordine suo collocata, quorum alia, etiam autographorum beneficio diu conquisita, nunc Deo bene fortunante, e latebris fere inopinato nobis educere licuit, atque in communem utilitatem proferre. Habeatis insuper alia, quibus luce publica frui adhuc datum non fuerat; vel quæ semel jam edita, integris dissertationibus, novisque argumentis aucta, confirmata, illustrata, strenueque vindicata, iterum prælo consignanda paraverat; omnia habeatis, inquam, a mendis quæ typographorum incuria irreperant, diligenti studio expurgata; & plura quoque haberes, si quæ is vivens, nec operum suorum magnus æstimator, permultis concesserat, vel etiam transcribenda commodaverat, Patavinae sui Ordinis ad Sanctum Augustinum Bibliothecæ, aut æquum, & conditum erat, reddita fuissent; aut eo e vivis sublato, quo fato nescimus, non evanuiscent. Quoniam vero tot inter Serry Opera pauca quædam, videlicet *Exercitationes de Christo, ejusque Virgine Matre; Theologia supplex*; nec non *Duplex de Romano Pontifice Dissertatio*, Sacræ Romanæ Congregationi displicuerunt, ejusque judicio Indici censorio accessita sunt; ne & istis Lector careret, ita ea cedere opportunum judicavimus, ut censorii quoque libelli adversus ea in lucem emissi simul adjungerentur, ut iis scilicet invicem collatis, ubi mendam aliquod, vel amphibologiam offenderis, quod Auctori clarissimo, ac de litteraria Republica optime merito aliud agenti exciderit, quid tibi sentiendum sit, præsertim non ignores.

Porro antequam de novæ hujus collectionis præstantia quidquam præfissus loquamur, quod quidem singulorum Operum seriem exhibentes præstabitur, abs te non erit de præclarissimorum horum scæptam parente pauca quædam delibare.

Fr. Jacobus Hyacinthus Serry Gallus Toloni, nobili Provinciæ Urbe, patre Doctore physico, regique Classis Archiatro natus est. Acce, vividum, promptumque ingenium in eo adhuc puero elucebat, sed cum minus erga litteras propensus parenti suo videretur, eum is navali militiæ, cui frater suus præerat, destinavit. Arrepto igitur ille per mare itinere sub patrii cura, ac disciplina Cretam versus enavigavit; sed tot ac tantis jactatus est procellis, atque periculis, ut ipse & patrius quamvis rerum nauticarum scientia, & usu peritissimus, sola tamen Dei ope incolumes se evasit. faterentur. Hisce itaque perterrefactus patriam relatuavit; ac ne iterum ea itinere subire cogeretur, ad Musas statim volens ac libens confugit, mitiusque vitæ genus satius duxit eligere. Sane tanto ardore humaniorum litterarum curriculum repetit, ut brevi magnum fecerit progressus, omnesque sodales suos sive soluta, sive ligata oratione facillime superavit. Tum jam adultus Ordini Prædicatorum nomen dedit in Conventu Massiliensi, in quo Patrum habebat virum eximium, & iterata vice Provinciæ regimine functum; cui Cœnobio (obiter hic dicam) magna prudentiæ laude Serrus ipse deinde præfuit, aeq. non paucis literariis laboribus ex Serenissimæ Reipublicæ Venetæ munificentiâ comparato ditavit, præsertim post sævissimam lusem, quæ ibidem anno 1721. grassata pene illud consecerat. Parisios studiorum causa ad Gymnasium Sanjacobeum missus, Natalis Alexandri viri litterario Orbi notissimæ auditor fuit;

ibi que vix elapſo Philoſophici, ac Theologici curſus quinquennio ad gradus in ſacra facultate promotus fuit. Philoſophiam ſodales ſuos, quos inter Ignatium Hyacinthum de Graveſon, edocuit: jam Baccalaureus anno 1684. inſtitutus, Licentiamque annis 1688., & 1689. decurrit non mediocri nominis ſui fama. Nec minorem eo tempore e ſacro ſuggeſtu gloriam, Maſſilia primum, deinde Regia in Urbe Pariſienſi ſibi comparavit, pluribus de Sanctorum laudibus orationibus eoram lectiſſima virorum corona eloquentiſſime recitatis: quam quidem multo magis auxiſſet, ſi quod maxime optabant omnes, ſpondebantque, concionibus habendis celebrioribus anni temporibus operam navare ſuam ei tunc licuiſſet. At vix Licentiatuſ, ut ajunt, ac rude donatus anno 1690. Romam ſtatim ab emunctæ naris viro Antonino Cloche Generali Prædicatorum Ordinis Magiſtro vocatus: ubi nondum ſatis reſumtis viribus ex longo conſectio itinere, ecce ad ipſum Generalem Magiſtrum ab acerrimi judicii Principe Coſimo III. Magno Etruriæ Duce perquam honorifice litteræ adveniunt, datæ ſub die 11. Julii ejuſdem anni, quibus ab eo vehementiſſime flagitabat, ut ſibi Magiſtrum Serrium concederet, cujus operam permaxime optabat, ad Theologiæ Cathedram in Piſana ſua Univerſitate moderandam; honeſtiſſimis ad id propoſitis conditionibus; quamvis tanti Principis annuere votis non poterit, reluctantibus haud paucis S. R. E. Cardinalibus, ac tota pene Romana Curia ægerime ferente tali viro privari. Ejuſ Epistoſæ autographum in Veleta S. Jo. & Pauli Bibliotheca ſervatur. Romæ igitur quinquennio moratus univerſorum ordinum, ac præcipue Cardinalium amorem atque exiſtimationem, quin etiam admirationem, in ſe concitavit. Nedom ibidem degentem, Pariſienſis Academia, cuius ille membrum, nemini forteſe ſecundum erat, cum urgentibus præmeretur negotiis, ſuis juribus apud Romanam Curiam adverſus quosdam Flandriæ Epiſcopos vindicandis præfecit; quod ille munus ſibi demandatum diligentiſſime adimplevit. Sacræ præterea Congregationis Indiciſ Conſultor delectus fuit, variſque aliis, dum Romæ conſiſteret, honorificis muniſ ſumma cum laude perſectus eſt, ad finem uſque anni 1696., quo Pariſios reverſus eſt, laurea Magiſteri, eo uſque ob abſentiam prolata, donandus, quam & die 23. Martii 1697. accepit. Eodem anno clariſſima ejus eruditionis fama excitatus Venetorum Senatus, cui ſumma ſemper cura fuit, ut ſelectiſſimis undique acceſſitis in omni facultate profeſſoribus Patavina Academia quovis tempore floreret, eum delegit, ut primariam in via S. Thomæ cathedram Theologicam regeret. Nec præterendum quod cum percontanti Veneto Senatu Generalis Ordinis Magiſter doctiſſimos plures ſui inſtituti viros ſcripto indicafſet, quos amplifiſimo illi muneri pro dignitate ſuſtinendo idoneos judicabat; horum autem nomina coram eodem Senatu recitarentur; audito vix præclaro Serry nomine, quamvis poſtremum locum in eo notaſe teneret, (viridioris forteſe ætatis cauſa) unus ſtatim ex graviſſimis illis Patribus, qui Serrium Pariſis, dum ipſe Legati pro ſua Republica munere fungeretur, diſputantem audiverat, & demiratus magnopere fuerat, ita commotus fuit, tamque efficaci oratione in ejus commendationem prolata cæteros devicit, ut pleno conſenſu, conjunctiſque ſuffragiis, illum reliquis omnibus præferendum cenſuerint, ac Theologum Patavinum ſuo decreto die 21. Septembris 1697. renunciarint: *Nullus certe in hac urbe (verba ſunt Jacobi Facciolati in ſuo opere cui titulus: Faſti Gymnaſii Patavini) neque noſtra, neque Patrum memoria Theologus majorem ſibi doctrina opinionem comparavit; non quidem rebus novis excogitandis, ut quidam minus periti, vel minus benevoli, cum viveret, ſibi perſuadebant, ſed veteribus nova quadam ratione explicandis, augendis, ordinandis. Ingenio fuit, ſupra quam dici poſſit, virido, planeque pugnaci: quo factum eſt ut diſſidia liſæque literarias, & facile aliis moveret, & ſibi motas animoſe ſuſtineret; nihilque unquam dicendo, & ſcribendo ſibi proponeret, præter victoriam.* Clariſſimi hujus viri ſcholas frequentiſſima omnium ordinum multitudo complebat, ipſoque ex cathedra, ut mos eſt, loquente, mira audientium animi voluptate afficiebantur. Equis vero ad Patavinas oras adventavit, aliqua ſaltem litterarum laude excultus, qui non ſibi jucundiſſimum duxerit Serrium agnoſcere, alloqui, ntueri? Quot Principes viri, aut Patavio tranſeuntes; aut illuc ultro proſecti, cum eum honoris cauſa conveniſſent, non inde ab eo admiratione fere percuſſi receſſerunt? Aut quis æquiſſimus rerum æſtimator (iis, qui invidia laborant, duntaxat exceptis) non ipſum, ceu quoddam ingenii portentum, cujus certe ſimilia nec omnis fert tellus, nec omnis parit ætas, ſuſcepit, appellavit, magnificavit? Nam cum is de ſummis, retruſiſque rebus diſſereret, ea tanta rationum perſpicuitate, ordine, atque vi perſequebatur; tanta eruditionis copia, ac varietate illuſtrabat; totque S. Scripturæ, Conciliorum, ac Patrum testimoniis roborabat, ut quicumque intererat, eſſi minus claro, vel prompto ingenio polleret, quæ tamen ille tradiderat, non modo facile, verum etiam jucunde perciperet, ac intelligeret. Hæc autem omnia eo dicendi genere compto, eleganti, perpolito complectebatur; ut nil eorum quæ aſſerebat gravitati, cultus ac lepor orationis officeret, ſed rerum potius magnitudinem, ac dignitatem ſermonis concinnitas ipſa amplificaret. Inde factum opinor, ut cum tam diuturno temporis ſpatio publice docendi munus in præclarifiſſima Univerſitate obierit, nemini tamen unquam aut ſaſtidium, aut fatietatem ingenerarit; ſed quo magis audiebant, eo magis illum audire ſinguli geſtarent; atque ex longo, aſſiduoque uſu, quo etiam optima viſeſcunt, ardentior in dies aviditas in omnibus incalcereſceret. Illud plane mirandum erat, quod eſſi plurima, quæ dicturus eſſet, ſummatiſſime prius non exarafſet, ſed

ſed ſummatiſſime veluti, contractoque ſilo perſtrinxiſſet, de omnibus tamen eodem ſermonis nitore, verborumque aſſuectia, atque proprietate, eadem vi ac perſpicuitate, ac ſi ſingula perſcripſiſſet, acriter, copioſe, atque expedite diſſerebat, ita quidem, ut nullus in tot acconione, quantumlibet emunctæ naris eſſet, acriſque criteri vir, aut quando ſeſe antea ad dicendum pleno ſcripto paſſet, aut quando veluti ex tempore loqueretur, internofcere poſſet: adeo diuturno ſtudio, atque conſtanti exercitatione latinam linguam ſibi familiarem fecerat, propeque vernaculam.

Præclaro Serry ingenio ſingulares reſpondebant animi dotes, integerrima probitas, benefica indoles, religioſa munificentiæ, ſincera minimeque fucata pietas, magnanimus caducarum rerum contemptus, æquitas, comitas, in adverſis conſtantia, cæteraque præcellentis animi ornamenta, quibus adeo eminebat, ut fama eorum longe vagata Virorum ſummorum, Principum etiam benevolentiam, amicitiam, ac ſingularem favorem in diſſitis quoque regionibus, ei comparare abunde potuerint. Quam magni fecerint eximium hunc virum Patavini Studii Moderatoris argumento fuit, quod vix integro elapſo triennio elapſo ex quo publice docendi munus ſuſceperat, Ordinis Prædicatorum; Generalis Magiſter Antoninus Cloche epistoſam dedit ſub die 31. Julii anni 1700. ad P. F. Joannem Franciſcum Gallo S. Theologiæ Magiſtrum, & Cœnobii S. Joannis, & Pauli Priorem, qua enixe poſtulabat, ut nil apud Venetos Proceres intentatum relinquereſt ad hoc, ut Magiſtro Serry in Academia Patavina jam Profeſſori facultas fieret redeundi Romam; eum enim communibus Romanæ Curie votis ſatiſfacturus, Collegii a Cardinale Coſtante apud Fratres Prædicatores Minervitanos nuperrime inſtituti, Theologum designaverat. Huic ſecundam, ac tertiam adjunxit diebus 21. Auguſti & 25. Septembris, & quartam inſuper commendavit, Patavini Gymnaſii Moderatoribus exhibendam, humiliter poſcens, & obſecrans, ut tam juſtæ petitioni annuere vellent. At res pro votis ejus non ceſſit; nullo enim pacto permitendum duxit Senatus, ut munus quod ſumma totius Academia gratulatione auſpicatus vix fuerat, tam cito dimitteret, vel ſero quidem abdicaret. Quamobrem docendi, ac vivendi unus idemque ei ſinis fuit. Quamquam vero ſenio pene conſectus eſſet, eam ſemper pollebat mentis viriditate, ut in hac parte nulli juniorum concederet: nec a ratione quam adoleſcens inierat nunquam diſceſſit; ſed vel in ſchola, vel ad pluteum aſſidue ſedens, totos pene dies tranſigebat: ita quidem ut vix extremam inclinantis diei horam, liberioſiſ aeris captandi cauſa, modicæ deambulationi indulgeret. Quin exacto per annos quadraginta docendi munere in ea Academia, cum facile ab eo vacationem, ſeu ut ajunt, jubilationem Doſtor emeritus impetrare poſſuiſſet; ab otio, imo & ab otii ſpecie ſummopere abhorrens, maluit, veluti ſtrenuus miles in acie, in ſua litteraria paleſtra diem extremum obire. Chriſtianam, religioſamque vitam, quam ſemper duxerat, haud diſſimilis clauſit mors; quam adventantem, non conſtanti modo atque imperterriti animo aſpexit, ſed lato hilarique vultu, ſodalibus de ipſius periculo metuentibus ſibi imminere prædixit: id unum, cætera oblitus, enixe flagitans ut ſacris Eccleſiæ ritibus expiatus ac munere nequiſſimi hoſtis poſſet eludere tela. Quanto vero humana gloria teneretur ſaſtidio, ac mundanas laudes deſpiceret, ex eo conſtat, quod morti jam proximus a Cœnobii Patavini Præſecto, cateriſque Conſtratibus prece omni, ac vix non jurejurando obſtrictis impetravit, ne oratio ſuæ in ſui commendationem ullatenus haberetur. Obiit autem octogenarius, æternum ſtudioſæ poſteritati ſui deſiderium relinquens, die 12. Martii anno 1738., cui in primo Conventus S. Auguſtini periftylio, ſequens in marmore inſculptum Epitaphium Patres Cœnobii illius poſuere.

D. O. M.

Fr. Jacobo Hyacintho Serry Telonenſi

A Gente perveſtuſa, ac Nobili oriundo

Ex Ord. Præd. Doctori Sorbonico

Per annos XL. in Pat. Gymn. Theologiæ Prof.

Pluribus ſingularis ingenii

Atque exquisitæ eruditionis monumentis editis claro

Divinæ præſertim gratiæ, Romanæ Sedis, Auguſtiniæ;

Ac Thomiſticæ Scholæ Propugnatori, ac Vindici æcerimo

Sinenſium Rituum

quos

Clemens XI. P. M.

Apoſtolico poſtea mucrone conſixit

Everſori primum ſtrenuo, atque invictiſ,

Viro ſolidæ, ac veræ pietatis Cultori.

Hujus Cœnobii P. P.

Ut illius æmulatione Poſteriorum ingenia

Ad laudem excitarentur

M. P.

Vixit ann. LXXX. obiit MDCCXXXVIII.

Plurimis, ut prælocati jam sumus, liſque eruditorum ſententiæ auro cedroque dignis operibus litterarium orbem locupletavit; quorum plura nunc iterum, aliqua vero nunc primo, prælo committimus. Omnium ſeriem accipe humaniſſime Lector

I. *Hiſtoria Congregationum de Auxiliis diuina Gratiæ ſub Summiſ Pontificibus Clemente VIII. & Paulo V., libri quatuor: quibus etiam data opera conſultantur recentiores hujus Hiſtoriæ deprauatores; Maxime vero nuperimi Auctor libelli gallicæ inſcripti: Remontrances a M. l'Archeuêque de Reims ſur ſon ordonnance du 15. Juillet 1697. & Actorum fides aduerſus inanes Epistolæ Leodiensis argutias vindicatur. Auctore Auguſtino le Blanc S. Th. Doctore. Lovanii. Ægidii Denique 1700. in Fol. coll. 776. excepta Præfatione quæ pp. 51. & Tabulis octo, quibus geſtorum ſeries ob oculos ponitur; & Appendice, qua varia continentur inſtrumenta ſeu ſcripta paulo prolixiora, quam ut Hiſtoricæ narrationi commode inferi poterint; quæ idcirco in hunc locum conſulto miſſa ſunt. Opus accuratum, & ab omnibus Eruditis magno plauſu exceptum.*

Huic operi paulo poſt ſubjunct: *Addenda ſuis locis in Hiſtoria Congregationum de Auxiliis ſub Summiſ Pontificibus Clemente VIII., & Paulo V. celebratarum. Anno 1700. edita pp. 299.*

Nondum prælum egreſſa erat hæc Hiſtoria, cum de ejus editione moniti Scholæ Thomiſticæ Adverſarii tota mente, omnibusque artibus contremuerunt, viciffimque excanduerunt; quorum unus cæteris audacior ad Auctorem ſcripſit Epistolam hoc titulo: *Lettre a Monsieur l'Abbe... ſur la nouvelle Hiſtoire des diſputes de Auxiliis, qu'il prepare.* Leodii 30. Jun. 1698. in 12. pp. 119. Huic, poſt Hiſtoriæ perfectam Editionem, reſpondit Auctor Epistolâ, cui Titulus:

II. *Lettre de M. l'Abbè le Blanc Auteur de l'Hiſtoire de la Congregation de Auxiliis, pour ſeruir de reponſe à la lettre du Secretaire de Liège. Anno 1699. in 12. pp. 59.*

Animum non deſpondit Scriba Leodiensis; Hiſtoriamque aggreſſus eſt tum editam, Libro, cui Titulus: *Queſtions importantes à l'occafion de la nouvelle Hiſtoire des Congregations de Auxiliis.* Leodii. Streel, in 8. pp. 346. Deſt annus Editionis; ſed videtur anni 1701. Reſpondit illico Hiſtoricus Libro, cui Titulus:

III. *L'Hiſtoire des Congregations de Auxiliis juſtificée contre l'Auteur des Queſtions importantes &c. par un Docteur en Théologie de la Faculté de Paris.* Lovanii. Hieronymi Nemppe 1702. in 12. pp. 522.

L'ſtoria delle Congregazioni de Auxiliis giuſtificata contro l'Autore delle Queſtioni importanti &c. da un Dottore in Teologia della Univerſità di Parigi: ſtampata in Lovanio da Girolamo Nemppe l'anno 1702., tradotta dal Franceſe in Italiano da un Anico della Verità. Beneventi e Typographia Archiep. 1703. in 8.

Repoſuit iterum Leodiensis Scriba Libro hoc Titulo edito: *Errata de l'Hiſtoire des Congregations de Auxiliis compoſée par l'Abbè le Blanc, & condamnée par l'Inquiſition Generale d'Eſpagne. Avec une reſutation de la Reſponſe au Livre des Queſtions importantes.* Leodii. Streel, 1702. in 8. pp. 332., exceptis quibusdam Actis ad calcem ſepoſitis. Cui Hiſtoricus illico ſatiſfecit Reſponſione hujus Tituli:

IV. *Le Correcteur corrigé, ſuite de la juſtification de la Hiſtoire des Congregations de Auxiliis, contre l'Auteur du faux errata de cet Ouvrage. Avec une Lettre au meme Auteur touchant ſa pretendue reſutation de la Reſponſe aux Queſtions importantes: Par un Docteur en Théologie de la Faculté de Paris.* Namurci. Hieron. le Gay, 1704. in 12. pp. 323.

Huic certamini ſeſe immiſcuerat initio quidam Carolus Gaſpar Metzoniſ, ſeu verus, ſeu pseudonymus, Academia Trevirenſis Syndicum ſe gerens; ac *Querelam* de minus honeſte habita ſua Academia Reſtori deſerens, anno 1701., addito in Hiſtoricum noſtrum conviciorum plauſtro: cui Hiſtoricus extemplo ita reſpondit; ut Syndicus ille deinceps mutire auſus non fuerit. Opellæ Titulus eſt:

V. *Auctoris Hiſtoriæ Congregationum de Auxiliis Deſenſio aduerſus Querelam Caroli Gaſpar Merzani Academia Trevirenſis Syndici.* Lovanii, Ægidii Denique, 1701. in 12. pp. 90. Et in Fol. ibidem pp. 29.

Prodiit poſtea grande Volumen ex parte Adverſariorum Scholæ Thomiſticæ, hoc Titulo: *Hiſtoria Controverſarum de Divina Gratiæ Auxiliis ſub Summiſ Pontificibus Sixto V., Clemente VIII., & Paulo V., Libri VI. Auctore Theodoro Eleutherio Theologo.* Antuerpiæ. Petri Jacob 1705. in Fol. pp. 381. Quod opus in cauſa fuit, cur Serrius meditatam jam alteram Hiſtoriæ ſuæ Editionem prolatavit, ut novi hujusce Auctoris ratiocinationes dilueret; quod egreſſe, vero ſuo pateſtaſto nomine, præſtitit. E prælo itaque exiit hoc Titulo:

VI. *Hiſtoria Congregationum de Auxiliis Divina Gratiæ ſub Summiſ Pontificibus Clemente VIII., & Paulo V. in quatuor Libros diſtributa, ſub aſcritio nomine Auguſtini le Blanc Lovanii primum publicata, nunc autem magna rerum acceſſione auſta, inſerſiſque paſſim pro ve nata aduerſus nuperos Oppugnatores vindicationibus aſſerta, deſenſa, illuſtrata. Cui præterea accedit Liber quintus ſuperiorum Librorum apologeticus aduerſus Theodori Eleutherii eodem de Argumento pseudo-hiſtoriam. Auctore, & Deſenſore F. Jacobo Hyacintho Serry Ord. Præd. Doctore Sorbonico, & in Sereniſſima Reipublica Venetæ Academia Patavina Theologo primario.* Antuerpiæ. Sumptibus Societatis 1709. in Fol. pp. 47. pro Præfatione, octo præterea majoribus Tabulis; coll. 924. pro Opere: cui adjeſta Appendix, qua varia continentur Inſtrumenta, ſeu Scripta, quorum quædam prolixiora, ſed ad fidem Hiſtoriæ neceſſaria pp. 432. Opus omnibus Eruditis liberis, & a Secta alienis probatum; cujus prodiit Venetiis editio noviffima anno 1740. typis Franciſci Pitteri.

In-

Interea prodiit Libellus quidam, ut ferebatur, poſthumus hoc Titulo: *Veritable Tradition de l'Egliſe ſur la Prædeſtination, & la Grace, par M. de Launois Docteur en Théologie de la Maiſon, & Societé de Navarre.* Leodii. Nicolai de François 1702. in 12. pp. 127. In hac Opella Launojus S. Auguſtinum velut traditæ antea de Prædeſtinatione, & Gratiæ in Eccleſia Doctrinæ Deſertorem fugillat, & ceu novorum Dogmatum Fabricatorem ſequentiſ ſæculis a Doctores Eccleſiaſticis impugnatum contendit, ut Lutheri, Calvini, ſimiliumque a ſana Doctrina ſegregum Præcurſor habendus ſit. Scripturæ hujus ita Auctorem puduerat, ut eam in lucem proferre auſus non ſit, quædiu fuit in vivis: quis tringenta ab ejus morte annis Opellam Orco devovendam ſuſcitarit, ac prælo dederit, ignoratur. Cæterum vix Romam perlata eſt, cum Decreto Clementis XI. avitæ SS. Patrum Doctrinæ Vindicis die 28. Januarii 1704. tanquam fulmine percūti meruit. Eandem Serrius impugnavit Libro hoc Titulo edito:

VII. *Divus Auguſtinus Summus Prædeſtinationis, & Gratiæ Doctor a calumnia Vindicatus, aduerſus Joannis Launois Traditionem ſætu poſthumo recens editam, & peculiari Clementis XI. Pontificis Maximi Decreto nuper inuſtam.* Colonia. Nicolai Schouten 1704. in 8. pp. 418.

VIII. *Epistolâ Joannis Launois ex Elyſo ad Generalem Societatis Jeſu Præpoſitum data, qua concepit ex lata in ſuam de Gratiæ, & Prædeſtinatione Traditionem Sententia dolorum amici ſignificat: Auguſtini ab ſe traduſti culpam Societatis Theologorum Exemplo depellit: nihil demum toto ferme Libello ſcriptum oſtendit, quod ab iis ſumma fide non delibavit.* In Campis Ellyſiis. Excudebat Joannes Fauſtus typis Laurentii Colſteri 1705. in 12. pp. 24. Secundo etiam edita fuit hæc Epistolâ, at ubi, vel quo anno incompertum; ac tertio, nimirum anno 1708. in 8. pp. 32. Hujusce Epistolæ ſeſe Auctorem indicat Serrius eam recentificans in Indiculo Operum ſuorum in calce Operis: *Vindiciæ Vindicatarum* collato. Hac Epistolâ ſe ſubdubitare indicat, an Opella ſupra relata ipſius Launois ſit ſætu genuinus, an ſaltem interpolatus. Ea vero exacerbatur P. D. . . . S. J. & ex Serrii officina prodiſſe eam arbitratus, alteram oppoſuit hoc titulo: *Lettre au Pere D. . . Jeſuite au T. R. P. Antonin Cloche General de l'Ordre de S. Dominique touchant le Livre du P. Serry contre le Sieur de Launois, & touchant une Lettre imprimée contre les Jeſuites attribué à ce Religieux.* In 12. Pariſi. 22. Febr. 1705. pp. 39. Ea vero Propositionem hanc a Serrio in ſuo Auguſtino vindicato prolata, *Homo lapſus inæſtimabili, & inſuperabili Gratiæ eget, ut bonum agat, ob eam Naturæ infirmitatem, in quam primi Parentis peccato incurrit,* ceu hæreticam percellit, ac denunciat. Sciendum quod Epistolâ hæc inſcripta, & miſſa fuit Magiſtro Generali Ordinis Prædicatorum; ſed eodem ipſiſſimo tempore permulta exemplaria jam impreſſa Romam tranſmiſſa fuerant illuſtrioribus Viris ex omnibus Ordinibus. Qua de cauſa P. Generalis Dominicanus ſeſe illuſum videns per Epistolam, ſibi quidem a Daniele ſcriptam ac miſſam, ſed typis jam prius vulgatum, publicamque redditam, dedignatus eſt reſpondere, autographum ipſum Serrio ſtatim mittens ut illuſori reſponſum pro arbitrio daret; quod & lubentiſſime, & quam celerrime perfecit ſequenti Epistolâ Paduæ 3. Aprilis.

IX. *Lettre du R. P. Serry Docteur de la Faculté de Paris, & premier Professeur dans l'Univerſité de Padoue au R. P. Daniel Jeſuite, pour ſeruir de reſponſe à la Lettre de ce Pere adreſſée au tres R. Pere General de l'Ordre de S. Dominique en date du 22. Fevrier. Colonia. Schouten, 1705. in 12. pp. 70., & iterum eodem anno in 8. pp. 85. Ea vero Errorem ſibi impactum luculentiffime eluit.*

Cum vero anno ſequenti Librum edidiſſet laudatus Daniel hoc Titulo: *Traité Théologique touchant l'efficacitè de la Grace, ou l'on examine ce qui eſt de foi ſur ce ſujet, & ce qui n'en eſt pas; ce qui eſt de S. Auguſtin, & ce qui n'en eſt pas.* Paris. le Clerc 1706. in 12., Serrius Reſponſum oppoſuit hoc Titulo:

X. *Scholæ Thomiſticæ vindicata, ſeu Gabrieliſ Danieliſ a Soc. Jeſu Traſtatuſ Theologicus aduerſus Gratiæ ſe ipſa efficacem cenſoris Animadverſionibus conſutatus; quibus Moliniana Inventa pro Fidei Dogmatibus ab eodem Daniele venditari; Auguſtini Doctrinam non expaſi, ſed impeti; Scholam Thomiſticam inique traduci, ac ſugillari, demonſtratur.* Colonia. Schouten, 1706. in 8. pp. 223. Cum idem P. Daniel ipſi Serrio Epistolam ſcripſiſſet ſilo gallico actiorem, reſpondit latine Serrius, ſed modeſtiſſime hoc Titulo:

XI. *Conſutatio Reſponſi Epistolariſ a Gabriele Daniele S. J. ad primarij Academiæ Patavinae Theologi Litteræ dati, qua ſingula ejusdem Reſponſi Capita continuata ſerie reſelluntur.* Colonia. Schouten, 1708. in 8. pp. 63. & iterum eodem anno in 8. pp. 91. Conſutatio hæc gallicè verſa prælo data fuit, præmiſſo monito ad Danielem. Titulus iſ eſt: *Reſutation de la Reſponſe du R. P. Daniel Jeſuite à la Lettre de R. P. Serry &c. Traduction.* Colonia. Schouten, 1706. in 8. pp. 68.: quæ verſio vulgo tribuitur Fr. Joanni Andrez Gualtier Maſſilienſi, O. P. Sacrz Facultatis Pariſienſis Magiſtro, tunc Collegij Sanaſco-bei Priori.

In lucem prodire eo tempore: *Epistolâ quædam nomine Puerorum abſque Baptiſmo ante uſum Rationis mortuorum ex Campis Elyſiſ ad ſfrondatiſſimi Deſenſores ſcribentium;* quas quidam Serrio tribuere; ſed eas ipſe ſuas minime agnovit; & ideo omit-tendæ.

XII. *Les vrais ſentimens des Jeſuites touchant le peché philoſophique.* Inter Opera ſua hoc Serrius recentet in eorum Indiculo, qui exlat ad calcem Opulculi, cui Titulus: *Vindiciæ Vindicatarum Ambroſii Catharini;* ab ipſo Authore editi, & impreſſi Patavii typis Seminarii anno 1733. At variationem aliquam Titulus ille patitur: in Indiculo namque ita exprimitur: *Les véritables*

Serry Tom. I.

**

rita-

virabile sentimens des Jesuites, touchant le peché philosophique, a un Seigneur de la Cour. Duplex fuit Opusculi hujus editio, altera priori accuratior.

XIII. *Decretum Cardinalis Tournonii in causa Sinenfis Notis apologeticis illustratum, & contra obscuros nonnullos Cavillatores vindicatum.* Extabat ad calcem Opusculi, cui Titulus: *Acta Causæ Riturum, seu Cæremoniarum Sinenfium &c.* Venetiis. Ant. Bortoli 1709. juxta Exemplar Romæ impressum ex Typographia R. C. Ap. in 8.

XIV. *Difesa del Giudizio formato dalla Santa Sede Apostolica nel dì 20. Novembre 1704.*, e pubblicato in Nankino dal Cardinal di Tournon, alli 7. Febbrajo, 1707. intorno a Riti, e Cerimonie Cinesi, contro un Libello sedizioso intitolato: *Alcune riflessioni intorno alle cose presenti della Cina; A cui vengono annesse tre Appendici contro le tre Scritture latine ultimamente stampate dalli Difensori de' medesimi Riti condannati.* Opera di un Dottore della Sorbona trasportata dal Manoscritto Francese da un Religioso Italiano. Quasi scelus Idololatriæ est, nolle acquiescere. *Lib. Reg. cap. 15.* Taurini Joan. Bapt. Fontana 1709. in 8. pp. 134. Altera hujus Operis Editio prodit eodem anno aucta. pp. 136. Ut Lectoribus statim pateat quænam fuerint tres hic memoratæ latinæ Scripturæ, quas totidem appendicibus refutavit Serrius, sciendum: quod vix edito ipsius opera Cardinalis Tournonii Decreto in Causa Sinenfis Notis suis apologeticis illustrato, damnatorum Riturum propugnatores Opusculum evulgarunt cum hoc titulo: *Nota in Notis adjectas Decreto Legati de Latere Tournonii edito Nankino 7. Feb. 1707. juxta Decisionem Clem. XI. 20. Novemb. 1704.* Et hoc Opusculum refellit Serrius priori Appendice. Notas Serrianas ad memorati Decreti intelligentiam iterum impetere conati sunt Cæremoniarum Sinenfium Defensores Scripturicula alia, cui titulus fuit: *Nota in Superius Decretum cum suis Responsionibus; & has Responsiones evertit Serrius Appendice secunda. Tertiæ tandem Appendici argumentum suppeditavit Opella quædam sub hoc ementito Titulo ab isdem Riturum Sinenfium propugnatoribus juris publici facta: Defensio Decreti Sacræ Congregationis in Causa Sinarum &c.* Hæc tria Opuscula una cum Decreto Tournonii ante laudatas Appendices apponere in hac Editione e re visum est; nec non eorum, quæ Auctor italicè edidit, versionem latinam dare.

XV. *Contra-Risposte, o siano esami di tutte le Scritture pubblicate dai Protettori de Riti condannati della Cina intorno ad un fatto accaduto in Scio nell' anno 1694.*, e riferito come di passaggio in aggiunta alla seconda Edizione della difesa del giudizio formato dalla Santa Sede Apostolica. In Turino. A spele di Gio: Battista Fontana in 12. pp. 267.

XVI. *Le Mahometisme tolere par les Jesuites dans l'Isle Chio 1711.* in 12. pag. 24. Cum nullam hujus Opellæ mentionem fecerit Auctor in memorato Indiculo Operum suorum a se descripto ad calcem *Vindiciarum Ambrosii Catharini*, putarunt nonnulli aut eam Serrium non scripsisse, aut tanquam suam agnoscere noluisse. Censent vero alii eam in Indiculo omissam, eo quod quædam alia continet, præter Angeli Carlini Corinthiensis Archiepiscopi testimonium de expositæ rei veritate, juramento firmatum.

XVII. *La Calunnia Coinvinta, cioè Risposta ad un Libello pubblicato da Difensori de Riti condannati della Cina. Sotto il titolo di Lettere d' avviso d' un buon amico, al Dottore di Sorbona, Autore della Difesa del Giudizio formato dalla Sede Apostolica, &c.* In Torino a spele di Gio: Battista Fontana Libraro. in 8. pp. 84. Exstat Editio altera ab eoque Loco, & Typographi nomine, anno 1710. Hujus quoque Opusculi mentis fit in laudato Operum Serrianorum Indiculo; ad *Vindiciarum Ambrosii Catharini* calcem.

XVIII. *Melchioris Cani Canarinensis Episcopi vindicationes, inftar Prologi Galeati, ad Libros illius duodecim de Locis Theologicis.* Patavii, typis Seminarii apud Joan. Manfrè 1714. in 4. pp. 48. Quem Prologum in omnibus subsequentiibus Cani Editionibus, quas idem Seminarium vulgavit, semper opus retinuit.

XIX. *Oratio Funebris habita in Ecclesia SS. duodecim Apostolorum de Urbe occasione Exequiarum Eminentissimi Fr. Laurentii Brancati Cardinalis de Lauræa.* Edita est cum Vita ejusdem Cardinalis a Bartholomæo Comandi scripta, Romæ, 1698 in 4.

XX. *Exercitationes historica, critica, polemica de Christo, ejusque Virgine Marre: quibus Judæorum Errores de promisso sibi Liberatore novo methodo refelluntur, Christianæ Religionis Mystera omnia ad certam Historiæ fidem exiguntur, explicantur, defenduntur.* Habita in Academia Patavina. Venetiis, Joan. Malachini sub signo D. Ignatii, impensis Julii de Maphæis 1719. in 4. pp. 472. Opus Aloysio Pilano, Joanni Paschalico, Michaeli Mauroceno Academiæ Patavinæ Moderatoribus nuncupatum. Prodit hujus Operis eodem anno, imo eodem fere mensè Mediolani typis Dominici Bellegatæ altera similis omnino formæ (neglectior licet, proflusque inveniusta) Editio, totidemque pagellarum; Auctore una cum Typographo demirante, nec percipere omnino valente, quomodo brevi adeo temporis intervallo altera Editio priori succedere potuisset. Rem tandem tempus manifestavit. Illorum unus, qui Malachinianæ Typographiæ inserviebat, singula Folia eo, quo imprimebantur, ordine furabatur: illaque deinceps quam diligentissime Mediolanum mittens, iniquitatis præmium, prout pactum fuerat, ab novo Editore (non dico: Typographo) enumerata pecunia vicissim recipiebat; & ita duplex eodem ferme tempore ejusdem Operis Editio prodit. Quorsum autem, inquit Lector, hæc dicta? Ut nimirum hinc videas, quantæ fuerit existimationis & famæ Serrius, cujus Opera vel nondum ab aliquo degustata, imo ne quidem visa, secundo inaprimi curatum est: rarum profus, ne unicum forte dicam, Exemplum.

At hoc idem Serry Opus, quod non absque Eruditorum plausu exceptum fuerat, cujus exemplaria bina Editione multiplicata, diurna a plurimis volebantur manu, volebanturque nocturna,

na, Emulorum insidias haud valuit effugere. Ii etenim, qui qualibet arrepta occasione molestiam Auctori creare pertentabant, clam Excellentissimorum Studii Patavini Reformatorem acribus infurabant; quasi plura in suis Exercitationibus tradidisset; nisi Fidei Orthodoxæ, saltem Christianæ pietati minus consona. Sero quidem, certo tamen, frustra sibi insidias detexit Serrius, nempe septimo jam elapso anno, ex quo publici juris Liber jam factus fuerat; tunc enim novit ex ea unice causa sibi stipendii augmentum, prout emeritis Professoribus, pro sua munificentia Senatus asolet, retardari. Hinc ipse, non quidem majoris lucri cupidus, sed honoris sui jure sollicitus, causam suam apud supremum illud Tribunal agens, mentis suæ sensus aperuit; quæ vere docuerat, propugnavit; remque in tuto ponere sequenti Libello contendit.

XXI. *Difesa del Libro intitolato: Exercitationes Historica, Critica, Polemica de Christo, ejusque Virgine Marre &c.* per la condanna seguita di detto Libro, scritta dal medesimo Autore, e presentata alle loro Eccellenze i Signori Riformatori dello Studio di Padova. Prodit in lucem decem circiter abhinc annis cum commentitia adscriptione: Patavii, sumptibus Societatis, in 4. pp. 20.

XXII. Mox memoratum Exercitationum Opus ad incudem revocavit Magister Serry, proutquam commune nature debitum solveret, multique Dissertationibus præsertim: *De Christo judicæ* locupletavit. Autographum proprio Auctoris conscriptum calamo diu, Parente suo e vivis sublato, delituit; nunc vero Deo favente reperit, nobisque traditum est, ut in lucem edamus. Quod quidem, ut neminem lateat, editione absoluta, in Bibliotheca Veneta SS. Jo. & Pauli apud Prædicatores reposuimus, inibi adservandum, ut quisque, si libuerit, vel necessum fuerit, suismetipso oculis intueri, & inspicere possit; sic autem inscribitur: *Exercitationes Historica, Critica, Polemica . . . Editio nova ab Auctore recognita, & multis Exercitationibus hætenus ineditis locupletata.* Ex hoc itaque Archetypo in hac nostra Serrianorum Operum Collectione Exercitationes exhibebimus.

Si annorum series attendenda esset, & quo ordine prodire, recensenda hic essent hujus Viri Clarissimi Opera, nonnulla diversis omnino argumenti, ut hic statim collocarentur, expolerent. At is pro nunc locum cedere jussit, ea nullo medio reponere congruentius duximus, quæ circa idem argumentum versantur, quæque ægro nonnisi oculo ab *Exercitationibus Historico-Criticis* junctæ Lector perquireret, conspiceretque. Sextus circiter decimus evolvebatur annus, ex quo Exercitationes præcitatas Serrius publici juris jam fecerat, cum Antonius Sandinus J. U. D., & Bibliothecæ Seminarii Patavini Præfatus edidit *Historiam Familiæ Sacræ ex antiquis monumentis collectam.* Patavii, typis ejusdem Seminarii 1735., qua Serrium, quacunque potest occasione, provocat, & infectatur. Cui ille sequenti Opusculo nulla mora reposuit:

XXIII. *Fr. Hyacinthi Serry Primarii Theologi Patavini Animadversiones anticriticae in Historiam Sacræ Familiæ ab Antonio Sandini J. U. D. novissime scriptam.* Parisiis. Anton. Dezallier sub signo Coronæ 1735. in 8. pp. 133. At Veneti quidem Collectores qui Eruditorum Diaria singulis hebdomadis perscribent, die 28. Maii 1735., ipsum traduxerunt, tanquam ex æquo, atque in totum Adversarium suum minime refellisset. Quapropter ab eo statim edita fuit.

XXIV. *Mantissa ad Animadversiones anticriticas in Historiam Sacræ Familiæ.* in 8. Suppresso Typographi nomine, loco, & anno. pp. 33.

Matthæus quoque Basile Archiepiscopus Panormitanus litterarium certamen cum Magistro Serry inire voluit, octo elucubratis Dissertationibus, quibus ipsius *Exercitationes &c.* refellere pro virili contendit. Opus quidem ad umbilicum perduxit, at publici juris fieri non permisit, dum inter vivos stetit. Illud tamen prælo commissum voluit Jacobus Basile Soe. Jesu præfati Præfatus ex Fratre nepos, anno ab obitu Patris sui undevigesimo, ab editis Exercitationibus trigesimo sexto, sequenti apposito Titulo: *Matthæi Basile Archiepiscopi Panormitanorum adversus Exercitationes P. Jacobi Hyacinthi Serry, de Christo, ejusque Marre Virgine Dissertationes posthumæ.* Aducrante Jacobo Basile Societatis Jesu Fratris filio. Neapoli 1755. eo Typographia Abbatiana. in 4. pp. 264. His Basile Dissertationibus, nec non præfata Sandini Historiæ, locum in hac Collectione ultro concedimus, ut cuiusdam ex contententibus feliciter cesserit litterarij Martis alea, æquus judicet Lector. At Serrianorum Operum seriem paulo inversam, servato iterum editionis tempore, repetamus.

Anno MDCXXII. (ipsissima usurpare liceat verba Jacobi Faciolati de Gymnasio Patavino Syntagma IX. pag. 116.) cum in Romana Curia quaereretur de virtutibus Fr. Sebastiani ab Apparito ex Minoritis, cognomento Pyrausta, ut in Calixtum album referretur; & pro negotio gravitate aliquid incidisset non satis planum, atque explicatum; adhibita est in consilio præter Sorbonicam, & Salmanticensem, universitas Patavina. Vixerat Pyrausta usque ad annum LX. summa vite integritate, atque innocentia. Id ætatis cum esset, puellam uxorem duxit, sed ita tamen, ut servato si fieri posset, Virginali continentia proposito, custos potius & pater, quam maritus, vite sociam atque adjutricem haberet: eaque intra annum defuncta, alteram statim eadem conditione sibi adjunxit. Cum utraque continentissimo egisset cum secundam quoque cito amisisset, religioni se addidit; obiitque sanctitatis fama, & miraculis clarus. In dubium vocabatur, num duo hæc connubia & christiana prudentie legibus iuncta dici possent ad virtutem heroicam exercendam. Et cum sententia variasset, alii quoque Theologi extra Urbem consulti sunt. Scripsere ex nostris de hac re, Excellentissimo jubente Collegio, Fr. Hyacinthus Serry Theologus Thomista, Fr. Nicolaus Buico Theologus Scotista, & Presbyter Michael Verrius Logica Professor. Ac primus quidem nihil in iis matrimoniis prudenter actum censuit; alter virtutem agnovit, non tamen heroicam; tertius matrimonium utrumque summis

mis laudibus exultat, & Ecclesie honoribus dignum affirmavit. Parvè quidem molis, sed eximie doctrinæ, Opellam suam sic Serrius inscripsit:

XXV. Suffragium censorium in Causa Venerabilis Servi Dei F. Sebastiani ab Apparitio, Pyrausta vulgo dicti. Patavii. Conzatti 1722. in 8. pp. 19. Suffragium hoc habebis Humanissime Lector, pluribus locupletatum, quæ impresso jam Opusculo Auctori scripto, ut aliquando adderetur, reliquit. Vota simul habebis cæterorum qui de hoc argumento, Sacra postulante Congregatione, scripsere. Scias autem tot inter responsa, quæ variis a Theologis super Quæsito a Romana Curia proposito typis data fuere, illucque transmissa, hoc Serry Suffragium primas obtinuisse, palmamque integram sententiam suam reportasse.

XXVI. D. Augustinus D. Thomæ, ejusque Angelicæ Scholæ conciliatus in questione de Gratia primi Hominis, & Angelorum. Opusculum Danieli Delphino Patriarchæ tunc Electo Aquilejensi, postea S. R. E. Cardinali nuncupatum. Patavii: typis Seminarii 1723. in 8. pp. 188. Et iterum Patavii, Typis Conzatti 1724. in 8. pp. 245. Litterariis Triumviris Jo. Francisco Mauroceno, Aloysio Pisano, ac Petro Grimano dicatum. Juxta posteriorem hanc editionem, quæ priori multo auctior, magnaque rerum accessione illustrata fuit, necnon contra nonnullos obscuros prioris impugnatores vindicata, confirmata, Opusculum exhibebimus.

XXVII. De Monachatu Benedictino D. Thomæ Aquinatis apud Casinensis, ætequam ad Dominicanum Prædicatorum Ordinem se transferret, Historica disquisitio. Lugduni, apud Fratres Bruyset in vico mercatorio, 1725. 8. pp. 79. Sunt qui hanc Opellam Serry non spernendis conjecturis abjudicent: quæ de re penes alios esto judicium. Ipse profecto in factum suorum recognitione penitus prætermittit. Dissertationem insuper de Fabula Monachatus D. Thomæ à Cl. P. Bernardo M. de Rubéis ejusdem Ordinis e Congregatione B. Jacobi Salomonii Venetiarum adornatam nullatenus impugnavit, Portentum sane, si primam Serrius Opellam scripsisset!

XXVIII. Ambrosii Catharini Vindicia de necessaria in perficiendis Sacramentis intentione Theologica Disputatio. Patavii, Conzatti, 1727. in 8. pp. 164. Elapsis duobus circiter annis prodiit Liber cui Titulus: Dissertatio Theologica historica, dogmatica, scholastica, moralis de Intentione in Sacramentorum Ministro necessaria, Auctore Fr. Lamberto Gaud. Valrescensi Ordinis Prædicatorum in Avenionensi Academia Doctore Aggregato, nec non perpetuo in Cathedra S. Thomæ Moralis Theologia Professore. In eo Opere omnes quidem Theologos refellere aggreditur Lambertus, qui hac nostra ætate Ambrosii Catharini sententiæ patrocinium susceperat; At in Serrium potissimum filium suum acuit, qui hoc argumenti genus præ cæteris latius pertractaverat. Id causæ fuit, cur novam harum Vindiciarum Editionem auctam, atque illustratam adornaret, cujus Titulus:

XXIX. Vindiciæ Vindiciarum Ambrosii Catharini: seu de necessaria in perficiendis Sacramentis Intentione Theologica Dissertatio, contra domesticum Impugnatores vindicata, defensa, confirmata, magnaque rerum accessione aucta, & illustrata. Patavii, typis Seminarii, 1730. in 8. pp. 206. Atque iterum anno 1733. ibidem, aucta pariter, & illustrata. Cum vero jam edita ad manus cujusdam Theologiæ candidati pervenisset, eamque peravide perlegisset, quædam se offendisse putavit, quibus haud plene mens sua acquiesceret. Oblata occasione Serrium invisit, dubitationes suas patefecit, eumque rogavit, ut satis sibi facere minime dedignaretur. Annuit ille, pagellamque a se conscriptam tradidit, in qua quiquid Candidatus poposcerat cumulatissime exaraverat, unde scrupuli exemit sunt omnes. Pagella hæc postmodum Bibliothecæ SS. Joannis, & Pauli Venetiarum Præfecto consignata fuit; ut si de nova Opusculi Editione aliquando cogitaretur, ea omnia, quæ scripto suo Auctori largitas fuerat, inseri possent, ac etiam deberent. Res nobis modo gratissima obvenit; dum plenam Operum Serrianorum editionem curamus; omnia enim quæ in prioribus Editionibus desiderabantur, in hæc Lector reperiet.

Longe a prænaratis dissimilis exercendi calami occasio se se obtulit eximio huic Theologia Professore Primario post annum 1726. Siquidem Joannes Checcotius Canonicus Vicentinus ad Ecclesiasticam historiam in Gymnasio Patavino exponendam IV. Non Jul. ejusdem anni publice conductus fuit. Hic cum Juris Doctor esset (verbis utimur Jacobi Facciolati in Opere: Fasti Gymnasii Patavini pag. 272.) in Teologia quoque probatus, est sine examine more nobilium, & sine expensis. Collegio etiam adscriptus est, & inter Promotores statim relictus; quod nihil negandum videretur ingenti hominis fame, quam sibi voce in patria sua, scriptisque pepererat. . . . Memoria plurimum valuit, ingenioque fuit certo magno, quamvis non satis illustri, atque explicato. Statim atque ad docendum accessit, erudire quædam emisit, subtiliterque excogitata, sed suo quodam dicendi genere non tam exposita, quam coarctata. Sic ille; quibus serian indigat Symbolum seu Confessionem Fidei, & novum Gratiz, & Prædestinationis systema, quæ vix ut ita dicam Scholam ingressus, discipulis suis privatim communicavit. At cum in his scriptiunculis verba uturparet Checcotius obscura, inepta, & male sonantia, imo quædam proferret a Fide Orthodoxa, ab Ecclesiæ sensu, a Sanctorum Patrum doctrina, quam in dicendo sæpe floccificabat, longe remota, in graves Religionis suspiciones prolapsus est, carceri demandatus & coram fidei Quæstione causam dicere iustus. Interea plures Theologiæ Professores, quos inter Magister Serry Checcotianæ doctrinæ examen, de Superiorum mandato instituentes, plura notarunt nedum barbata, inepta, verum etiam male sonantia, scandalosa, & hæresi saltem proxima; quæ cum nec tueri posset Checcotius, nec cum Fidei & Ecclesiæ doctrina componere, errorum suorum palinodiam canere debuit. Quæ in suo Plaudo-Symbolo, & novo de Gratia systemate ille scripserat, & Serrius reseravit, nunc exhibeamus.

XXX. Fr. Jacobi Hyacinthi Serry in Academia Patavina Theologi Primarii Censura

va in Symbolum, seu professionem Fidei circa Trinitatis Mysterium, vernacula lingua editum a Joanne Checcotio Canonico Vicentino, & in eadem Academia Ecclesiasticæ Historiæ Professore.

Concivis sui Checcotii tutelam ultro suscepit Presbyter alter Vicentinus (cujus nomini parcendum duximus) sequenti Opusculo Apologetico: Checcotiana Fidei professionis a Serryana Censura vindicia, quibus illa a conviciis, quæ perperam oneratur, dispungitur, eamque Orthodoxæ Religionis doctrinæ non adversari palam ostenditur. At Magistrum Serrium non modo adversaria hæc tela nil dejecerunt; sed ipse hostem suum voluntarium Checcotii Patronum sequenti scripto, quadam veluti catapultâ funditus profligavit.

XXXI. Confutatio Defensionis Pseudo-Symboli, nec non Censurarum, quibus confixum fuerat, redargurio, confirmatio, explicatio.

Prodiat eodem ferme tempore sub ejusdem Joannis Checcotii nomine vernacula pariter lingua: Novum Systema Prædestinationis, & Gratiz; quod quidem a se inventum, sive commentum negavit ipse, sed ex amicorum colloquiis tantummodo concinnatum coram Judice factus est. Huic pariter Scripto Censuras apposuit Serrius sub hoc Titulo:

XXXII. Fr. Jacobi Hyacinthi Serry Primarii in Gymnasio Patavino Theologiae Professoris Censura novi Systematis de Prædestinatione, & Gratia, ut vulgo fertur, Joannis Checcotii Vicentini Canonici, & Ecclesiasticæ Historiæ Professoris. Ab his vero brevi calamo expeditum, filium ad alia convertit Serrius, ediditque, suo ut plurimum appposito nomine, licet etiam aliquando suppresso. Ea sunt:

XXXIII. Specimen Historiæ Veteris Joannis Gratiani editum a Collectoribus Lipsiensibus, notis anticripticis castigatum. Epistolæ formam refert ad Ignatium Amat de Gravefon. Patavii. Typis Seminarii. 1729. in 8. pp. 15.

XXXIV. Græci Theologi de Christo Pascha suam præmatuere, atque in pane fermentato celebrante Dissertatio, a Theologo Latino Censoris notis disjuncta, & confutata. Patavii, ex Typographia Seminarii. 1730. in 8. pp. 50.

XXXV. Observationes Censoriæ in Libellum, cui titulus est: Juris naturalis & gentium doctrina Metaphysicæ asserta a Fratre Nicolao Concina Ordinis Prædicatorum, Metaphysicæ Professore novissime publicatum. Sine loco, & anno. In 8. pp. 15.

XXXVI. De Romano Pontifice in ferendo de Fide, moribusque judicio falli, & fallere nesio: eodemque Concilii Œcumenicis auctoritate, potestate, jurisdictione superioris: Dissertatio Duplex. Accedit Appendix de mente Ecclesiæ Gallicanæ, & Academiæ Parisiensis circa duo illa Sedis Apostolicæ privilegia: Auctore Fr. Jacobo Hyacintho Serry Ord. Prædicatorum S. Th. M. & in Academia Patavina primario Sac. Teol. Professore. Patavii. Typis Seminarii. 1732. in 8. pp. 295. Huic illico appoluit in Epistolæ formam sequens:

XXXVII. Preservativo contro la Critica di alcuni falsi Zelanti, quo se se a nonnullorum criminationibus strenue vindicat. in 8.

Adversus binos mox memoratos ingenii Serriani fetos Opus prodiit anonymum sic inscriptum: Romani Pontificis Privilegia adversus novissimos Osiores Vindicata. Duplex Dissertatio, cum duplici Appendice. Venetiis Bartholomæi Javarinæ. 1734. in 8. pp. 415. Occurrit illico profectum suorum tutela Serrius, ediditque sequens Opuscula.

XXXVIII. Infalibilitatis Pontificiæ iustis terminis circumscriptæ explicatio, atque defensio. Dissertatio Apologetica adversus novissimum Privilegiorum Pontificiorum Vindicem Typis Barthol. Javarinæ publicatum. Coloniz, apud Petrum Marteau sub signo Fortunæ. 1734. in 8. pp. 63.

Haud his acquievit Serry Adversarius, Fr. nempe Aloysius Maria Lucinus, tunc Commissarius S. Officii in Urbe, postea S. R. E. Cardinalis; imo aperto jam Marte, & proprio appposito nomine certamen instauravit, edito iterum Opere sub hoc Titulo: Romani Pontificis Privilegia adversus novissimos Osiores Vindicata. Duplex Dissertatio, cum duplici Appendice. Auctore F. Aloysio M. Lucino Ord. Præd. S. Th. Magistro, & in Urbe Commissario Generali S. Officii. Editio secunda auctior, in qua Anonymi dissertatio apologetica, seu infalibilitatis Pontificiæ iustis terminis circumscriptæ explicatio atque defensio expenditur, & refutatur. Venetiis apud Bartholomæum Javarinam, 1735. in 8.

Indictum prælo iterum bellum sustinuit Serrius, Opus suum castigationibus, & additamentis locupletatum sibi denuo consignans proprio inscriptum nomine, ut sequitur:

XXXIX. Hyacinthi Serry Primarii Theologi Patavini ab Aloysio M. Lucino R. J. C. G. aperta jam fronte provocati, iterata defensio: seu Infalibilitatis Pontificiæ iustis terminis circumscriptæ fusior explicatio firmiorque defensio. Dissertatio Apologetica secundis curis adornata, adversus novissimum Privilegiorum Pontificiorum Vindicem, eundemque novo addito editioni sue secunda Supplemento, obstinatus adnitentem. Editio secunda aucta & castigata. Parisiis, Ant. Dezallier sub signo Coronæ aureæ, 1735. in 8. pp. 152.

Tertio etiam in arenam descendit Lucinus, sequenti Lucubratione: Anti-thesis contra Auctorem conantem Pontificiam Infalibilitatem certis terminis circumscribere, ejusdemque propositi iteratam defensionem. 1735. in 8. sine loco, & nomine Auctoris, & Impreioris. pp. 160. Quod Opus ne minimum quidem auctum, aut mutatum, proprio duntaxat appposito nomine, typis iterum consignavit sequenti anno; in